

Leo Kessler
Déjà à Cassina

KAPITOLA 1

Vůdce se otočil ke svému uctivému sluhovi, pozorně čekajícímu u dveří do jeho ložnice.

„Můžete jít, Linge. Už vás dnes večer nebudu potřebovat.“

Linge, který byl zároveň obersturmbannführerem SS, se uklonil. Znal ten rozkaz. Jeho šéf chtěl být sám se svou milenkou. Dlouhý nudný večer na Obersalzbergu měl za sebou. Byl rád, že si může konečně zalézt do postele a klidně usnout, zatímco si Vůdce bude užívat kyprých tvarů rudolící asistentky.

„Dobrou noc,“ řekl Linge tiše a nedodal obvyklé „hezky se vyspěte, můj Vůdce“. Za panujících okolností by to znělo nevhodně. Když za sebou zavřel dveře ložnice, uslyšel hlas svého šéfa, volá „Tschapperl“, mírně pohrdavé bavorské oslovení, jímž častoval svou mladou milenkou.

Eva na něj čekala ve své přehnaně načančané ložnici, která byla jasným důkazem její prostoduchosti – stejně jako celá její konverzace toho večera u velkého ohně z dřevěných polen. Ale postarší Vůdce si říkal, že jako milenkou si stejně nemůže držet nějakou chytřejší. V kruhu svých nejbližších vždycky tvrdil, že inteligentní muž musí uspokojovat své sexuální potřeby s jednoduchými a hloupými ženami.

Zahnal tu myšlenku. Dnes se musí soustředit na své potěšení. Proto koneckonců uprchl z velitelství ve Vlčím doupěti – aby si užil pár volných dní v horách a za-

pomněl na válku a strašlivou řež na italské frontě. Spochinul pohledem na jejím těle. Její kyprá ňadra se zřetelně rýsovala pod hedvábnou noční košilí, kterou Bormann přesně za tím účelem zakoupil v Paříži. Nohy měla roztažené.

„Jsi připravená?“ zeptal se a mírně se mu zadrhl hlas.

„Ano, Adolfe,“ špitla Eva na posteli a přivřela oči. Ani po všech těch letech si dosud nezvykla na zvláštní sexuální praktiky, jež měl nejmocnější muž Evropy rád. Byla hloupá – další Gerdi Raubalová. Ale Gerdi, jeho neteř, byla dávno mrtvá. Sebevražda.

„Dobře,“ odvětil a začal si svlékat blůzu. „Vyhrň si, prosím, košili.“

Zrudla a učinila, jak přikázal. Slyšela, že dýchá o něco více ztěžka, a koutkem oka zahlédla, jak se mu třesou prsty, když se pokoušel uvolnit si kravatu. Nakonec byl nahý a připraven. Tělo měl bledé a měkké, tak odlišné od tvrdé pevnosti svalů jistého italského důstojníka kdysi dávno.

„Roztáhni je víc,“ nařídil a zajíkal se vzrušením. „Víc, řekl jsem.“

Rychle uposlechla. Když klouzal hlavou po jejím bílém těle, krátce si prohlédla černou kštici jeho vlasů, nyní lehce protkanou stříbrem. Našel, co hledal. Zachvěla se potěšením i znechucením. Pak zvedla oči ke stropu a uvolnila tělo, aby si to mohl užít po svém. Muž, který vládl osudům dvou set osmdesáti milionů Evropanů, se svíjel jako zvíře s hlavou mezi jejími stehny. Adolf Hitler si užíval rozkoší.

Eva Braunová potlačila zívnutí a sáhla po dalším čokoládovém bonbonu. Vůdce se stále ještě neunavil. Ale neklidné těkání jeho tmavých očí bylo pryč. Dokázala ho uspokojit – díkybohu. Teď ho bude muset bavit, dokud nebude mít pocit, že je čas vrátit se do svého pokoje. Ale on býval často takový. Nedokázal usnout, do-

kud mu jeho osobní lékař doktor Morell, který do něj bez přestání píchal výtažky z ovčích varlat a krve bulharských rolníků, nedal další prášky. Teď seděl v křesle, oblečen do pyžama, vlasy měl dosud trochu rozčuchané, a vypadal zamyšleně. Nebyl slyšet jiný zvuk než skučení větru kolem hory a rovnoměrný krok strážných ve sněhu dole.

„Nač myslíš, Adolfe?“ zeptala se měkce a s potěšením vyslovovala jméno, které si dovolila říct nahlas, pouze pokud byli sami v soukromí její ložnice. Hitler se nadzvedl a vyhlédl z okna.

„Na válku,“ opáčil nevrle. „Na co jinýho?“

„Ale jsi na dovolený,“ protestovala jemně a hodila si do úst další bonbon, který jí přinesl. „Teď nesmíš myslet na válku.“

„Nikdy nejsem na dovolený. Vůdce německého lidu nikdy neodpočívá. Dnem ani nocí. Když někdo vládne osudy velkých lidí, jsou dvě...“

„Možnosti,“ skočila mu drze do řeči. Jeho drsná tvář se mírně pousmála.

„*Tschapperl*,“ řekl předstíraně výhrůžným hlasem, „co ty víš o takovýchhle věcech. Ale možná máš pravdu,“ vrátil se do křesla. „Takže Evičko, zabav mě, ať nemusím myslet na válku. Mluv.“ Poslední slovo vyštekkl jako vojenský rozkaz.

Eva Braunová se neurazila. Byla ráda, že dokáže odvést jeho myšlenky od strašlivého konfliktu, který trval již více než čtyři roky.

„Když jsem já měla naposledy dovolenou,“ začala, „jela jsem do Itálie. To bylo těsně před válkou.“

„O Itálii mi nemluv. Ty zatracený zrádci,“ vyhrkl. Dělal, jako by ho neslyšela.

„Ale bylo to nádherné, Adolfe,“ rozplývala se. „Moře, paláce, venkov. Už chápu, proč Goethe tvrdil, že každý Němec touží po tom odjet na jih, do Itálie...“

Adolf Hitler si povzdechl nad takovou naivitou, ale nechal ji vymluvit se, i když v duchu už zabloudil

k současné situaci v Itálii, která se rychle zhoršovala od chvíle, kdy ten zrádce, král Viktor Emanuel, sesadil jeho přítele Mussoliniho a pozval do své země Spojence. Jako by nestačilo, že bolševici neustále zatlačují jeho armádu zpátky do Polska a nic nenasvědčuje tomu, že se zastaví dřív než na samých hranicích Říše. A teď měl za dveřmi ještě Spojence. Nebýt toho, že jejich generálové byli příliš opatrní, možná by s nimi teď bojoval na hranicích Východní marky.¹⁾ A Wehrmacht zkrátka a dobře neměl dost mužů na to, aby bojoval na dvou hlavních frontách najednou. Co má u všech čertů dělat?

„Strávili jsme den u Cassina,“ pokračovala Eva. Hlavu měla plnou toho krásného důstojníka italského letectva, který setřásl jejího bodyguarda od gestapa a odvezl ji po silnici číslo 6, která se vinula z Říma podél pobřeží, do velkého kláštera. „Bylo to nádherné. Byl vystavěn svatým Benediktem – on je tam pohřben. Pak ten vysoký malovaný oltář. Říká se, že ho vytvořil Michelangelo.“

„Ten pitomej buzerant,“ zaklel Hitler hrubě a odtrhl se od bídné situace na italské frontě. „Kdyby žil dneska, strčil bych ho do lágru i s ostatníma jeho teplýma bratříčkama.“

„Ale byl to opravdu velký umělec,“ namítla měkce. „A Monte Cassino je kulturní poklad.“

Hitler panovačně zvedl ruku, náhle zcela soustředěný.

„Co jsi říkala?“ štěkl.

Podívala se na něj, zmatená a vyděšená náhlou změnou nálady.

„Kulturní poklad, Adolfe.“

Hitler vyskočil na nohy a přešel k velkému oknu.

„Kulturní poklad,“ opakoval si a viděl polární záři, hrající všemi barvami duhy, jako poslední dějství Soumraku bohů při představení mladého Wagnera v Bayreuthu. „Kulturní poklad,“ zopakoval hlasitěji a v jeho plodném mozku se pomalu začínala zhmotňovat myš-

lenka. „Monte Cassino a klášter tyčící se nad hlavní silnicí vedoucí po západním pobřeží do italské metropole.“

Eva rozvalená na rozvrzané posteli s čokoládou v kypré ruce a s doširoka otevřenými ústy na něj užasle hleděla, když přešel ke dveřím, prudce je otevřel a z plna hrdla vykřikl svým obávaným hlasem: „Linge... Linge! Linge! Vzbudte generála Jodla a můj štáb... Řekněte jim, že chci mít okamžitě na telefonu Kesselringa.“

KAPITOLA 2

Zavalitý bývalý dělostřelec, který byl nyní vrchním velitelem v Itálii, rychle vstal, když do salonu vstoupil Hitler, následován Jodlem a jeho pobočníky. Vůdce měkce uchoпил maršálovu pravici do svých dlaní.

„Je od vás hezké, že jste okamžitě přijel, Kesselringu. Víím, jak je obtížné opustit frontu, obzvlášť za současné situace.“

„Je velkou poctou být povolán sem, můj Vůdce,“ odpověděl Kesselring, poněkud vyvedený z míry Hitlerovým hypnotickým pohledem. Nakonec Hitler jeho ruku pustil.

„Ale posadme se,“ mávl Vůdce rukou.

„Děkuji, *mein Führer*.“

Kesselring se posadil pod obraz ležící nahé ženy, o němž se tvrdilo, že je to samotný Tizian, zatímco Hitler se svezl do jedné z červeně polstrovaných židlí vedle křbu tak, aby mu světlo z okna dopadalo přes rameno a nemusel si nasazovat brýle se zlatými obroučkami, které tak nesnášel.

„Dobrá, Kesselringu, jste připraven?“ Vrhł rychlý pohled na svého bledého náčelníka štábu, generálplukovníka Jodla, aby se ujistil, že i on je připraven. „Zasvětíte nás rychle do situace v Itálii?“

Kesselring, kterému se za jeho zády říkalo Usměvavý Albert, byl jako vždy optimistický.

„Desátá armáda je dobře rozmístěná, pane. Blokuje me jak americkou pátou armádu, tak anglickou osmou

na obou pobřežních silnicích vedoucích do Říma a na sever. Myslím, že mohu v klidu říci, že generál von Senger, velitel desáté armády, má situaci pevně v rukou. Naše pozice jsou snadno bránitelné – aspoň dokud nepřítel nebude mít nad námi převahu tři ku jedné. Což v tuto chvíli není náš případ. Jediné vítězství, kterého dokázali dosáhnout, bylo dobytí kóty 555 minulý týden Francouzi.“

„Kóta 555?“ zeptal se Hitler rychle. Byl pyšný na svou podrobnou znalost všech front. Proto ho rozzlobilo, že okamžitě nevěděl, kde se místo nachází.

„Je to jihovýchodně od Cassina, *mein Führer*,“ vysvětloval Kesselring. „Francouzi tam vrhli celou alžírskou divizi, aby ho vyrvali hrstce našich mužů. Stálo je to spoustu vojáků a výzbroje.“

„Ale to místo kryje i pozici u Cassina, ne, polní maršále?“ poznamenal tiše Jodl.

„Dalo by se to tak říct,“ zavrčel Kesselring. „Ale Cassino se udrží, i když neovládáme kótu 555. Je to pojistka naší obrany a prakticky nedobytná,“ zvedl pyšně hlas, jako by on sám byl odpovědný za vytvoření horského řetězu, který blokoval postup Spojenců na sever.

„I když se Spojenci vylodí na pobřeží za ním?“ nechal se odbýt Jodl, který vždycky rýpal do povýšených polních velitelů, kteří přišli do Vůdcova hlavního stanu plní sebevědomí a jistoty v neomylnost svých plánů. Hitler zvedl ruku, aby je utišil.

„Prosím, pánové, vyvarujme se teď podobných věcí. S tou okolností se vypořádáme, až nastane. Nyní je třeba zhodnotit situaci u Cassina. Kesselringu, řekněte mi o tom něco víc, prosím.“

„Vrchol se zvedá do výše 519 metrů, *mein Führer*,“ pokračoval Kesselring, když byl teď Jodl umlčen, „a ovládá údolí řeky Liri na jihu, město Cassino na východě a údolí řeky Rapido, vedoucí na sever směrem k S. Elia. Pokud chtějí Spojenci používat silnici 6, musí ho dobýt.“

Přímo na místě a v okolí máme naše nejlepší jednotky, Heilmannovu výsadkovou divizi, divizi pancéřových granátníků Hermann Göring a jako rezervu údernou skupinu Wotan obersturmbannführera Geiera.“

Hitlerova tvář se rozjasnila.

„Slyšel jste to, Jodle? Jsou tam i Geierovi drsňáci z SS.“

Jodl protáhl obličej.

„Ano, slyšel jsem, *mein Führer*,“ odvětil kysele. Velmi dobře znal bývalého zakrslíka Geiera od kavalerie, kterému za jeho zády přezdívali Sup. Od roku 1939 zdecimoval svůj pluk na každém bojišti ve své ambiciózní honbě za povýšením. Připouštěl, že Geierova jednotka SS byla pravděpodobně nejlepší bojovou formací na frontě v zimě 1943, kdy téměř všem elitním jednotkám docházely síly. Ale za tuto kvalitu zaplatili obrovskou cenu v krvi a lidském utrpení. Ani Vůdce, ani Usměvavý Albert si však jeho výrazu nevšimli. Kesselring nadšeně pokračoval ve svém výkladu.

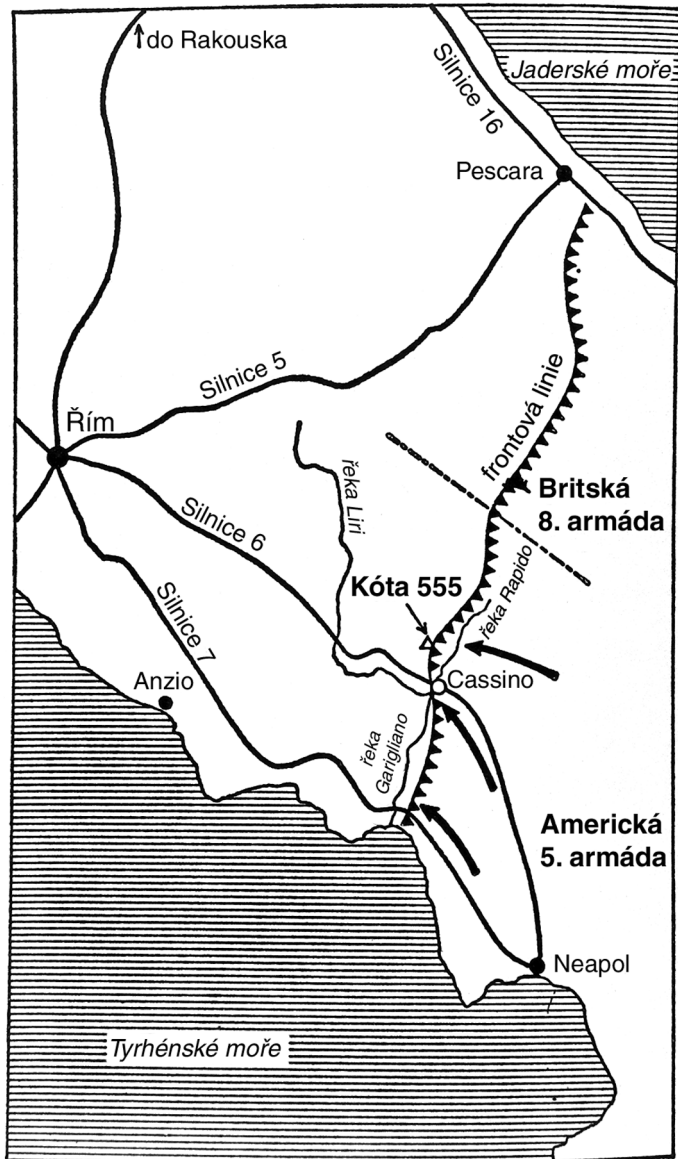
„Naši vojáci jsou nadmíru dobře zakopaní a americké bombardování je značně neefektivní. Bunkry jsou vyztuženy ocelí a betonem, takže všichni mohou pokračovat ve své činnosti, aniž by je nepřítel rušil. I když přiletí bombardéry, můžou tam v klidu sedět a hrát skat.“

Hitler se usmál.

„V bavorské pěchotě za minulé války jsme v zákopech proti Anglánům dělali totéž,“ poznamenal. „Dobrá, Kesselringu, zdá se, že máte vše pod kontrolou. Teď mám pro vás návrh. Chci, aby někteří z vašich výsadkářů vylezli z bunkrů a obsadili samotný klášter.“

Kesselringovi šokem spadla brada, přesně jak Hitler očekával. Německý vůdce střelil pohledem po Jodlovi. Jodl pozoroval polního maršála a oči mu plály neskrývaným cynickým potěšením. Kesselring, coby zbožný římský katolík, ohýbal svou strategii tak, aby nepoškodil italskou církev. Jodl věděl, na co v tuto chvíli myslí.

Fronta u Cassina, zima 1943/44

„Ale... *mein Führer*...“ koktal. „Klášter – víte, samozřejmě jsme ujistili církevní představitele, že se mu během bojů nic nestane.“

Hitler unaveně vzdychl.

„Je naším neštěstím, Kesselringu, že máme nesprávnou víru.“

Kesselring zrudl, ale nic neřekl.

„Proč nemůžeme vyznávat japonskou víru, která za nejvyšší dobro považuje obětování se za vlast? Proč musíme mít křesťanství s celou jeho zatracenou pokorou a měkkostí? Ale tak to je a stejně jsou na tom naši nepřátelé – a naši přátelé, křesťanská Francie a Španělsko. Jde mi o tohle, Kesselringu. Ve válčení nastává velká změna. Léta 1940 a 1941 jsou pryč – prozatím. Bohužel, my Němci nemůžeme jednat tak, jak bychom si přáli, aniž bychom zvážili postoje a pocity zbytku světa. Nyní musíme brát takovéto věci v úvahu a hrát jejich bláznivé křesťanské hry. Musíme se pokusit získat srdce našich potenciálních spojenců – neutrálních států. Rozumíte?“

„Ano, *mein Führer*.“

„Výborně. Pak si musíte uvědomit, že tuto zimu nutně potřebujeme propagandistické vítězství. Musíme neutrálním zemím ukázat, že nejsme barbari, jak se nás snaží vykreslit nepřátelská propaganda, nýbrž obránci pravé víry.“ Cynicky se usmál na zbožného polního maršála. „Což přece jsme, ne?“

„Jistě, jistě,“ souhlasil spěšně Kesselring.

„Jsou i nepřátelé v našich vlastních řadách,“ zamračil se Hitler, „kterým tímto propagandistickým vítězstvím vezmeme vítr z plachet – a až nastane čas, gestapo se o ně definitivně postará. Ale v současné chvíli nám musí stačit, že je umlčíme.“

„Ale Cassino?“ nechápal Kesselring. „Co to má společného s Cassinem?“

„Právě k tomu jsem mířil, můj milý polní maršále. Co když si Spojenci budou myslet, že používáme klášter jako pozorovatelnu?“

„Ale to není pravda, *mein Führer!*“

„Ano, ale co když si to oni budou myslet?“

„Pak se – možná – pokusí naši pozici zničit.“

„Možná. Ale možná právě pro starobylost a posvátnost kláštera,“ odfrkl si Hitler s neskrývaným pohrdáním, „by mohli váhat.“

„Ano,“ připustil pokorně Kesselring.

„Ale pokud je vyprovokujeme, aby zničili tuto domnělou pozorovatelnu, Kesselringu, a tím přivolali na své hlavy hněv takzvaného křesťanského světa?“

„Cože, pane? Nemáme sílu pro žádnou rozsáhlou operaci. Fronta je stabilní. Jak poznamenal Jodl, možná právě v této chvíli sbírají sílu pro obojživelné vyloďení za Cassinem někde výše podél pobřeží. Pokud k tomu dojde, Cassino ztratí svůj význam. Nebude potřeba... neutralizovat,“ vyplivl to slovo, jako by se nedokázal přimět říci „zničit“ a „obrana Cassina“ v jedné větě.

Hitler ho nechal domluvit.

„To vše zní velice rozumně, Kesselringu. Ale zapomínáte na jednu věc.“

„A tou je, *mein Führer?*“

„Úderná skupina SS Wotan obersturmbannführera Geiera,“ vyštěkl Hitler ocelovým hlasem. „Využijeme jeho veterány, aby donutili Spojence zničit ten váš drahocenný klášter. Kesselringu, chci, abyste okamžitě přikázal veliteli 10. armády, aby muži obersturmbannführera Geiera znovu dobyli kótu 555.“